

[Birthe Hansen]

lesantenneanlæg, og at der skal skabes mindretalsbeskyttelse med hensyn til valg af programmer i fællesantenneanlæggene. Men det synes ministeren stadig ikke, for det er sprunget over i lovforslaget.

I betænkningen skrev vi sammen med socialdemokratiet, at partier, der ikke går ind for reklamefinansiering, må være forpligtet til at stille forslag om offentlig finansiering. Det mener vi stadig væk, og vi har et forslag til en måde at løse problemerne på, som går ud på følgende:

Vi kunne f.eks. se på højskolelovens finansieringsbestemmelser samt på det forslag, som er stillet af lokalradioerne selv, og så kombinere de to forslag. Det betyder, at staten yder 85 pct. tilskud til lokalradio- og lokal-TV-virksomhed, dog højst 400 kr. pr. time, op til 1.000 årlige sendetimer for lokalradio og 10.000 kr. pr. time for lokal-TV. Det ville betyde en udgift for staten på 100–125 mill. kr. om året med de eksisterende lokalradioer og TV'er. Det er måske ikke billigt, men er det særlig dyrt? Staten plejer at støtte kulturaktiviteter, og denne kulturaktivitet har jo vist sig at være af meget stor interesse for mange forskellige samfundsgrupper.

Vi lægger dette frem som en mulig model, men ser gerne andre, f.eks. modeller, der kombinerer kommunal, amtslig og statslig støtte, modeller, der hviler på – som også hr. Tastesen var inde på – en kombination af støtteforeninger, gratis lokaler og faciliteter fra kommuner og amter og penge fra staten m.v. Der skulle være mange muligheder.

Sikkert er det, at en offentlig støtte som et sikkerhedsnet under lokalradio- og -TV-virksomheden vil sikre en mere aktiv og varieret programvirksomhed end den, der finder sted i dag, og som nogle steder bærer mere præg af bingo og skjult reklame for erhvervsvirksomheder end af aktiv kulturformidling og udvidelse af ytringsmuligheder, også for dem, der er interesserede i andet end tal på en bingoplade. Lokalradio og lokal-TV er en vigtig nyskabelse i medieverdenen. Den er et middel til kommunikation og samarbejde med de mange mennesker rundt omkring, som hidtil har nøjedes med at være passive modtagere af det, Danmarks Radio og nabolandene har kunnet tilbyde dem.

Det er vigtigt, at de forsøg, der har løbet i tre år, fortsætter på en god måde. Den model, ministeren lægger op til, er ikke, hvad vi

vil kalde god, og derfor vil vi søge i kulturudvalget at finde frem til et flertal om en anden, mere åben og sammenlagt mere alsidig model end den, man vil kunne få, hvis det bliver erhvervslivets penge, der skal afgøre, hvilke lokale stationer der skal overleve.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Der er ting i forslaget, man må hilse velkommen. Det er for det første, at det, der blev vedtaget ved forslaget om lokalradioerne, nemlig kommunernes adgang til at få sendetilladelse, er fastholdt. Forslaget om, at enkeltpersoner ikke skal have adgang, men henvises til de åbne kanaler under de kommunale stationer, er fastholdt. Det er også fastholdt, at der er forbud mod salg af sendetid til politiske partier og religiøse bevægelser, og vi noterer med tilfredshed, at man i bemærkningerne til lovforslaget har forsøgt en klargøring af, hvad der herved skal forstås.

Endvidere kan vi konstatere, at forslaget fastholder, at den enkelte sender i godkendelsesøjeblikket skal dokumentere et lokalt tilhørsforhold. Det er fastholdt, at der skal være mulighed for at anke et afslag på en sendetilladelse til det centrale udvalg.

Det er 5 konkrete punkter, der er fastholdt fra det forslag om lokalradio, vi vedtog.

Så er der to punkter, hvor man afviger fra det, der blev besluttet. Det kan selvfølgelig undre meget, at man afviger, især fordi samtlige regeringspartier stemte dels for ændringsforslagene herom, dels for det endelige lovforslag ved tredje behandling.

Det drejer sig om adgangen til reklamefinansiering og sponsorstøtte, som blev afvist med regeringspartiernes stemmer før jul. Nu vil man have det gennemført. Det drejer sig om erhvervsvirksomheders og dagblades adgang til selvstændigt uden betingelser at få sendetilladelse. Det blev afvist med støtte fra regeringspartierne både ved ændringsforslag og ved den endelige afstemning i folketinget ved tredje behandling.

Det fører mig over til en kort bemærkning til hr. Helge Sander, som siger, at det er synd og skam og uforståeligt, at dagbladene ikke uden videre skal have adgang. Det er synd og skam og uforståeligt, at hr. Helge Sander stemte for det ændringsforslag, og at hr. Helge Sander stemte for lovforslaget ved tredje